

Milyen születésnapot ünneplünk ma?

Ez volt a nagy kérdés 2011. március 25-én Barasatban, a színes esti program keretén belül. Mivel jómagam nem csak lélekben, hanem a valóságban is jelen lehettem ezen a nagy ünnepségen, megpróbálom röviden leírni az eseményeket:

Már tudjátok a választ? Igen, ez világos – ez a nap Eugenie Smet, az alapítónőnk, valamint a jelenlegi generálsfőnöknőnk, Elisabetta Flick születésnapja, de mostantól az újszülött Kína/India házcsoporthoz születésnapja is.

Már az előestén elkezdődött az ünneplés egy találkozóval, melyet a generálsfőnöknő hívott össze. Ezen résztvettek az Indiában élő nővérek és novíciák, a Hong Kongban és Tajvanban élő nővéreket pedig a Tajvanból érkező Martha nővér képviselte. A generális tanács képviselőiben Elisabeth Oberson és Marie de Monneron voltak jelen, valamint tartományunkból Margarete, mint az „anyatartomány” főnöknője, és jómagam. A teremben kialakított csendélet közepére az a gyertya került, amelyet a japán novíciák az Alapítónő halálának 140. évfordulója alkalmából készített ajándékként a japán közösségek és a generálsfőnöknő számára. A generálsfőnöknő beszélt a Kína/India házcsoporthoz alapításának jelentőségéről, mely most az elkövetkező két évben kísérleti jelleggel fog működni. A beszéde végén megkérdezte a hallgatóságtól, hogy milyen reakciót, kérdéseket vált ki belőlük ez a lépés. A kérdést (mint előre sejtettük) nagy csend követte. Majd miután Margarete és Hemma néhány szóval elmondták személyes véleményüket, Luisa, Gouri és Lucy is megszólaltak. Megható volt a szavaikból érezhető bátorság és eltökéltség a kezdeti félelmek ellenére, mellyel erre az útra vállalkoztak.

Közben észrevétlenül egy nagy vihar kerekedett és erősen dörgött az ég. „Ezt most ki fogja szavakba foglalni?” – kérdeztem – „Hiszen ez a szózat egészen égi jellegű”. Erre Elisabetta megjegyezte: „Isten azt mondja, hogy 'jó'. Az eső pedig mindig az áldás jele.” A vihart követő enyhe lehülés mindenkinek jót tett a másnapi ünnepnapon.

Ezen az előesti találkozón a generálsfőnöknő átnyújtotta Hemmának, mint a Kína/India házcsoporthoz leendő főnöknőjének, a kinevezési okiratot. A történelmi pillanatot sajnos meg

kellett ismételni, mert nem voltam elég gyors a fényképezéssel – és másodszor is csak éppen a gratulációt kaptam lencsevégre.

Ezek után, Elisabetta ünnepi beszédében a másnapi evangéliumot (Lk 1,26-38) idézte. Mikor ahhoz a bibliai részhez ért, hogy „Ne félj....!”, elment az áram. Mivel a szoláriumlámpák ilyen esetre mindig készenlétben állnak, nem szakítottuk félbe az ünneplést. Végül mire a csoportos fényképezkedésre került a sor, az áram is visszajött.

Március 25-én reggel Elisabetta Flick generálistfőnöknő születésnapját ünnepeltük indiai módra: énekkel, virágfűzérrel és gratulálni készülő nővérek hosszú sorával.

10:30-kor kezdődött az ünnepi mise családi körülmények között. Csak mi segítőnővérek, az érdeklődők és a tanulmányi házban lakó lányok vettek részt rajta. John Romus atya, a szomszédos „Morningstar” szeminárium tanára celebrálta a szentmisét. Ez az atya már kezdetektől fogva mellettünk állt és segített bennünket úgy Barasatban mint Kalkuttában. A liturgikus táncok és énekek felelőse Gouri volt. A lányok sok időt szenteltek a táncok betanulására, sokszor éjfélig is eltartott a próba. Néhány lány számára ez volt az első alkalom, hogy ünnepi misére táncsal kellett készülni, és így el tudjátok képzelni, hogy milyen nehéz volt nekik az indiai liturgikus tánc apró mozdulatait, gesztusait ilyen rövid idő alatt betanulni...

A misén belül nemcsak Mária „Igen”-jét ünnepeltük. Az összes Indiában élő segítőnővér „Igen”-jét is az oltárhoz vitték a táncoló lányok, felajánlási menetben, ugyanis a házcsoport minden nővére megújította és személyes szavakkal leírta Istennek kimondott „Igenjét”.

A mise végén a generálistfőnöknő felolvasta az új Kína/India házcsoport alapítási okiratát. Majd az „Igeneket” beletette egy Csádból származó fadobozkába és átnyújtotta Hemmának. Ezt a fadobozkát majd elviszik Hong Kongba és Tajvanba is. Az ottani közösségekben ma úgyszintén megünnepelték a házcsoport születését: Hong Kongban, Gudrun Bohle-, Tajvanban pedig Clara Delpin generális tanácsosok részvételével.

A szentmise befejezése után érkezett Margarete számára a megfelelő pillanat, hogy átnyújtsa a képeslapokból álló füzért az új házcsoporthoz tartozó tagjainak. A képeslapokat a házfőnöknők írták a közösségeik nevében a bővített tartományi tanács ülésén. A szép képek nagy tetszésre találtak az indiai nővérek körében, de a szövegek fordítását későbbre hagytuk, mert már várt minket az ünnepi ebéd.

Az ünnep estéjén egy kulturális programon vehettünk részt, mely keretében betekintést nyerhettünk a novíciátus munkájába is. Ki tudja mi áll a Szabályzat 16. pontjában? Nem vagytok egyedül, ha most egy kicsit elbizonytalanodtatok. Ha láttátok volna az ehhez a ponthoz fűződő pantomim játékot most biztosra tudnátok: „Világra jöttével elhossa nekünk az örömhírt: Isten velünk van, hogy az embereket megmentse, méltóságukat visszaadja, és lehetővé tegye számukra, hogy az istengyermekség teljességére jussanak.” (Szabályzat 16. pont)

Aztán az alapítónő, Eugenie Smet életét is bemutatták egy pár részletben. Nagy vidámságot keltett az a rész, amikor a feketébe öltözött nővérek nagy jóindulattal megrohmozták az ú.n. sebesült katonákat, de legnagyobb igyekezetük ellenére sem akart megfelelőre sikerülni a fejkötés. Az alapítónő halálát Juthika nagyon meghatóan és reálisan mutatta be.

Mit irhatnék még így a végére?

Isten áldását kívánjuk az újszülött házcsoporthoz és továbbra is szívünkben hordozzuk őket.

Sr. Regina Mair sa